



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **Share CAR!, z.s.**, se sídlem Příbramská 67, Verneřice, zast. Mgr. Rebekou Moťovskou Židuliakovou, advokátkou, se sídlem Husovo náměstí 139, Ledec nad Sázavou, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2024, č. j. KUJCK 81890/2024, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. 7. 2025, č. j. 54 A 6/2025-13,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. 7. 2025, č. j. 54 A 6/2025-13, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Městský úřad Český Krumlov, odbor správní (dále jen „městský úřad“), rozhodnutím ze dne 12. 4. 2024, č. j. MUCK 30035/2024/OS/TF (dále jen „rozhodnutí o přestupku“), uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění zákona č. 271/2023 Sb. (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Škoda, registrační značky 3SV 1127 (dále jen „vozidlo“), v rozporu s § 10 odst. 3 téhož zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Nezjištěný řidič totiž při řízení předmětného vozidla porušil § 4 písm. b) zákona o silničním provozu a § 18 odst. 4 téhož zákona, neboť dne 30. prosince 2023 v 11:12:23 hodin v Českém Krumlově na silnici II. třídy č. 160, v ulici Objížděkové, v úseku orientačně mezi křižovatkou s místní komunikací v ulici

Křížová a křižovatkou s místními komunikacemi v ulicích Tavírna a Pod Sv. Duchem, směrem od obce Větrní k Českým Budějovicím, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci nejméně o 5 km/h, když v úseku, na kterém je nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 50 km/h, byla uvedenému vozidlu automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích změřena rychlost 58 km/h. Po odečtení maximální možné odchylky měřicího zařízení ± 3 km/h tak byla určena výsledná rychlost vozidla nejméně 55 km/h. Za uvedené jednání městský úřad žalobci rozhodnutím o přestupku uložil podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu pokutu ve výši 1.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalovaný shora označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí o přestupku potvrdil.

II.

[3] Žalobce se proti napadenému rozhodnutí bránil žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví uvedeným usnesením (dále jen „napadené usnesení“) jako opožděnou odmítl.

[4] Krajský soud v napadeném usnesení předně konstatoval, že v nyní projednávané věci není možné bez dalšího dokazování hodnotit nastoupení účinků fikce doručení zásilky obsahující napadené rozhodnutí (dále jen „zásilka“), a to s ohledem na žalobcovo tvrzení, podle něž poučení ve smyslu § 23 odst. 5 správního řádu nebylo při vložení výzvy k vyzvednutí zásilky do poštovní schránky jeho obecné zmocněnkyně zanecháno, a též s přihlédnutím k tomu, že na této výzvě nebylo zaškrtnuto políčko „*K této výzvě je připojeno poučení o právních důsledcích souvisejících s obsahem zásilky*“. Krajský soud však dovodil, že i přes tyto skutečnosti se lze zabývat otázkou včasnosti podané žaloby, byť se do jisté míry prolíná s nosnou žalobní argumentací o zániku odpovědnosti žalobce za výše popsany přestupek pro uplynutí promlčecí doby.

[5] Krajský soud dospěl k závěru, že lhůta pro podání žaloby ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. započala svůj běh okamžikem, kdy se žalobce s napadeným rozhodnutím materiálně seznámil, respektive mohl seznámit. Tento okamžik podle názoru krajského soudu nastal dne 22. 7. 2024, kdy byla zásilka v souladu s dodejkou vložena do domovní schránky žalobcovy obecné zmocněnkyně. Nejpozději tohoto dne se tudíž napadené rozhodnutí dostalo prostřednictvím obecné zmocněnkyně do sféry žalobce, a ten tak mohl seznat jeho úplný obsah. Krajský soud k tomu poukázal na skutečnost, že údaj o vložení zásilky do domovní schránky dne 22. 7. 2024 obsažený na dodejce žalobce nerozporoval, resp. rozporoval nanejvýš implicitně. Krajský soud proto neshledal žádný důvod, pro který by z předmětného údaje nemohl při úvahách o okamžiku materiálního seznámení se s napadeným rozhodnutím vycházet. V této souvislosti poukázal na to, že není rozhodné, zda se žalobce s obsahem rozhodnutí skutečně seznámil, ale postačí, že měl objektivně možnost seznat jeho úplný obsah.

[6] Na základě těchto skutečností krajský soud uzavřel, že žalobce měl možnost se prostřednictvím svého obecného zmocněnce s obsahem zásilky seznámit právě dne 22. 7. 2024 (vhozením zásilky do jeho domovní schránky), posledním dnem pro podání žaloby ve

pokračování

smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. tak bylo pondělí dne 23. 9. 2024. Žaloba podaná dne 25. 6. 2025 byla opožděná, a z tohoto důvodu ji krajský soud odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

III.

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti napadenému usnesení kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a navrhuje jej zrušit.

[8] Stěžovatel v úvodu kasační stížnosti předesílá, že v nyní souzené věci je nesporné, že nemohlo dojít k nastoupení účinků fikce doručení zásilky. Rozporuje však závěr krajského soudu, podle kterého mu prostřednictvím jím zvolené zmocněnkyně byla zásilka materiálně doručena. Má totiž za to, že materiální doručení zásilky je v souladu s § 84 odst. 2 správního řádu přípustné pouze tehdy, pokud lze postavit na jisto, že se s ní adresát zásilky prokazatelně seznámil. Nicméně to se v tomto případě nestalo, neboť z ničeho není patrné, že by se se zásilkou seznámila zmocněnkyně stěžovatele nebo dokonce sám stěžovatel. Koneckonců ani krajský soud v napadeném usnesení netvrdí, že by se stěžovatel se zásilkou prokazatelně seznámil. Pouze dovodil, že se stěžovatel s napadeným rozhodnutím mohl seznámit.

[9] V tomto ohledu stěžovatel zdůrazňuje, že navzdory údajům uvedeným na dodejce (ohledně jejího vhození do schránky) jeho zmocněnkyně žádnou zásilku obsahující napadené rozhodnutí ve své poštovní schránce neměla, protože by mu ji jinak předala a on by na ni reagoval. Za dostatečný důkaz o materiálním doručení zásilky přitom nepovažuje prohlášení České pošty o jejím vložení do schránky, neboť doručování prokazatelně trpělo vadami, které věrohodnost tohoto prohlášení snižují. Kromě toho nelze vyloučit, že poštovní doručovatel sice zásilku do domovní schránky jeho zmocněnkyně vložil, ale v době, kdy se tato dostavila do místa svého bydliště, se tam zásilka již nenacházela. Dotčená domovní schránka jeho zmocněnkyně se totiž nachází ve vestibulu panelového domu, kde poštovní doručovatelka mohla zásilku zanechat na jiném vhodném místě. Jednalo se navíc o písemnost doručovanou do vlastních rukou, u níž účinek doručení nemůže nastat prostým vložení do schránky. Z tohoto důvodu podle stěžovatelova mínění zaškrtnutí políčka na dodejce o vložení zásilky do schránky nepostačuje k závěru o jejím materiálním doručení. Na podporu své argumentace odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2017, č. j. 6 As 45/2017-34, ze kterého dovozuje, že k materiálnímu doručení může dojít pouze tehdy, bylo-li bezpečně a bez rozumných pochyb zjištěno, že adresát seznal úplný obsah písemnosti, jinými slovy, že se se daná písemnost prokazatelně dostala do jeho rukou.

IV.

[10] Žalovaný ve svém vyjádření navrhuje kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost, případně ji jako nedůvodnou zamítnout. Souhlasí s napadeným usnesením a dodává, že podle dodejky byl adresát zásilky vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo mu zanecháno poučení, přičemž zásilka byla připravena k vyzvednutí ještě téhož dne. Tím, že si ji adresát nevyzvedl, byla zásilka v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu považována za doručenou dne 18. 7. 2024. Téhož dne proto napadené rozhodnutí nabylo právní moci. Podle dodejky pak zásilka byla vložena do poštovní schránky zmocněnkyně stěžovatele dne 22. 7. 2024.

V.

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přijatelností kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, odmítl by ji jako nepřijatelnou. Jedná se totiž o přestupkovou věc, v níž před krajským soudem podle § 31 odst. 2 s. ř. s. rozhodoval specializovaný samosoudce. K problematice vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, v němž neurčitý právní pojem *přesah vlastních zájmů stěžovatele* vyložil.

[12] Stěžovatel v kasační stížnosti k její přijatelnosti ničeho neuvádí, avšak namítá, že jím zvolené zmocněnkyni nebyla zásilka materiálně doručena. Jelikož v souzené věci nelze *prima facie* vyloučit, zda se krajský soud nedopustil zásadního pochybení v úvaze o opožděnosti žaloby s ohledem na posouzení této stěžejní právní otázky, přijal Nejvyšší správní soud stěžovatelovu kasační stížnost k meritornímu přezkumu. Kasační stížnost je tedy přijatelná.

[13] Nejvyšší správní soud dále posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené usnesení netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost je důvodná.

[15] Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že je-li předmětem přezkumu usnesení o odmítnutí žaloby, jak je tomu právě nyní, přichází v úvahu pouze kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a soud se v řízení o kasační stížnosti zabývá výlučně tím, zda byly splněny zákonné předpoklady pro odmítnutí žaloby (zde pro opožděnost). Nemůže se zabývat věcí samou (promlčením přestupku), neboť to před ním nečinil ani krajský soud.

[16] Jak je již shora uvedeno, v nyní řešené věci jde o posouzení otázky, zda a případně kdy byla zásilka obsahující napadené rozhodnutí stěžovateli (prostřednictvím jeho obecné zmocněnkyně) materiálně doručena.

[17] Nejvyšší správní soud ze správního spisu ověřil, že na dodejce k zásilce obsahující napadené rozhodnutí poštovní doručovatelka zaškrtnula políčko „*Adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo mu zanecháno poučení*“. Podle předmětné dodejky byla zásilka připravena k vyzvednutí dne 8. 7. 2024 a vložena do schránky zmocněnkyni stěžovatele dne 22. 7. 2024. Z dodejky dále vyplývá, že se jednalo o zásilku do vlastních rukou, která se měla uložit 10 dnů a poté nevracet odesílateli, ale vložit do schránky.

[18] Ze správního spisu se rovněž podává, že usnesením Ministerstva dopravy ze dne 7. 4. 2025, č. j. MD-20044/2025-160/2, nebylo vyhověno stěžovatelově žádosti o provedení opatření proti nečinnosti ze dne 1. 4. 2025, kterým se po téměř 9 měsících od dne, kdy měla být stěžovatelově zmocněnkyni zásilka vložena do schránky, domáhal vydání rozhodnutí o odvolání podaném proti rozhodnutí o přestupku. Ministerstvo dopravy stěžovateli sdělilo, že o jeho odvolání již žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím, které bylo obecné zmocněnkyni doručeno fikcí dne 18. 7. 2024. Stěžovatel poté dne 22. 4. 2025 požádal žalovaného o poskytnutí napadeného rozhodnutí včetně dodejky, přičemž tvrdil, že jeho

pokračování

zmocněnkyni nebylo napadené rozhodnutí do schránky vloženo. V reakci na tuto žádost žalovaný sdělením ze dne 23. 4. 2025 (podle stěžovatele doručeným dne 25. 4. 2025, což žalovaný ani krajský soud nerozporují) stěžovatele informoval, že napadené rozhodnutí bylo doručeno jeho zmocněnkyni fikcí dne 18. 7. 2024, a že téhož dne nabylo právní moci. Přílohou uvedeného sdělení mělo být napadené rozhodnutí včetně dodejeky.

[19] Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že smyslem a účelem doručování je, aby se účastníci řízení seznámili s písemnostmi správního orgánu a aby takto zpraveni měli možnost uplatnit svá práva a oprávněné zájmy při zachování efektivního fungování veřejné správy. Je tedy možné, aby došlo k účinnému doručení písemnosti, přestože nejsou splněny všechny formální zákonné požadavky na doručování, pokud dojde k zachování práv účastníka řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2021, č. j. 2 As 306/2019-49, nebo srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8 As 31/2011-88). Nerespektování zákonem stanovených pravidel pro doručování totiž nemůže mít vliv na účinnost takového doručení, pokud adresát písemnost převzal a mohl se s jejím obsahem fakticky seznámit. Na straně jedné je tedy nutno trvat na tom, aby bylo řádně doručováno, neboť v opačném případě účastníci řízení mohou být výrazně dotčeni na svých právech (včetně přístupu k soudu), ale na druhé straně nelze přijmout formalistický přístup, je-li naplněna materiální funkce doručení, tj. seznámení se s obsahem písemnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 As 90/2010-95 nebo i rozsudek ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 Afs 148/2008-73).

[20] Ze shora uvedeného tedy plyne, že podstatou materiálního doručení je to, že i v případě, kdy je doručování stíženo formálními nedostatky, nelze vždy dospět k závěru o tom, že k doručení písemnosti vůbec nedošlo, pokud se adresát s doručovanou písemností (jejím obsahem) seznámil a ta se dostala do sféry jeho dispozice. Podstatné je však právě to, zda adresát seznal obsah písemnosti, byť na základě formálně nikoliv bezvadného doručování, a že nebyl v důsledku toho zkrácen na svých právech. Tato judikatura zastávající materiální funkci doručení tedy vychází z požadavku, že se adresát s doručovanou písemností prokazatelně seznámil (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2017, č. j. 6 As 45/2017-34, na který poukazuje stěžovatel a který je použitelný i v dané věci, byť v něm byla řešena otázka materiálního doručení ve vztahu k účinkům fikce doručení, o což zde nyní nejde). Shodně je koncept materiálního doručení potvrzován i judikaturou Ústavního soudu (viz např. nález ze dne 26. 4. 2022, sp. zn. IV. ÚS 3026/20, nebo ze dne 9. 4. 2019, sp. zn. III. ÚS 3851/18).

[21] Právě v závěru o tom, zda i v souzené věci došlo k materiálním účinkům formálně nikoliv bezvadného doručení napadeného rozhodnutí, se krajský soud dopustil pochybení. Vyšel totiž z předpokladu, že postačí, že adresát měl možnost se s obsahem doručované zásilky seznámit, aniž by trval na požadavku prokazatelného seznámení se adresáta (či jeho zmocněnce) s obsahem zásilky, tedy s doručovanou písemností. Takto však ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu, ani Ústavního soudu princip materiálního doručení nepojímá.

[22] Krajský soud při posouzení toho, zda bylo napadené rozhodnutí stěžovateli materiálně doručeno, vycházel z údajů na dodejce, podle kterých byla zásilka vložena do domovní schránky stěžovatelovy obecné zmocněnkyně dne 22. 7. 2024. Poukázal přitom na

to, že stěžovatel konkrétní skutečnosti, kterými by údaje na dodejce rozporoval, nevznsl. Vhození zásilky do domovní schránky obecné zmocněnkyně, které vyplývalo z této nezpochybněné dodejky, podle něj představovalo okamžik, kdy měl stěžovatel (resp. jeho obecná zmocněnkyně) možnost se s písemností seznámit. Krajský soud se ale již nezabýval tím, zda se adresát s obsahem zásilky skutečně a prokazatelně seznámil. Samotné vhození zásilky (i kdyby k němu skutečně došlo, jak měla podle krajského soudu dokládat dodejka) ale takové nezpochybnitelné (resp. prokazatelné) seznámení se s obsahem zásilky vyžadované shora zmiňovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu nepředstavuje.

[23] Přestože krajský soud upozornil, že stěžovatel obsah dodejky nezpochybňoval, z obsahu správního spisu (viz výše odst. [18]) vyplývá, že stěžovatel popíral vhození zásilky do schránky jeho zmocněnkyně. Ani krajský soud nepoukázal na žádnou konkrétní skutečnost, z níž by vyplývalo, že obsah zásilky byl stěžovateli (jeho zmocněnkyni) znám dříve, než mu bylo na základě jeho žádosti poskytnuto žalovaným se současným sdělením, že napadené rozhodnutí je již v právní moci.

[24] Z obsahu správního spisu přitom nepochybně plyne i to, že stěžovatel poté, co proti rozhodnutí o přestupku podal odvolání, uplatnil i žádost o přijetí opatření proti nečinnosti spočívající v nevydání rozhodnutí o tomto odvolání. V době od vydání rozhodnutí o přestupku (dne 1. 7. 2024) až do podání žádosti o přijetí opatření proti nečinnosti (dne 1. 4. 2025) prokazatelně do správního spisu nenahlížel, a není zde ani žádná další indicie nasvědčující tomu, že se stěžovatel (resp. jeho zmocněnkyně) s napadeným rozhodnutím seznámil dříve, než mu bylo dne 23. 4. 2025 v reakci na požadavek k přijetí opatření proti nečinnosti sděleno, že v jeho věci již bylo rozhodnuto a toto rozhodnutí je v právní moci v důsledku uplatnění fikce doručení. Takovou indicií není ani sdělení žalovaného k podanému doplnění odvolání ze dne 12. 8. 2024, č. uj. KUJCK 97873/2024, sp. zn. OPZU-správ.78084/2024/pevac SO5 (dále jen „sdělení“), v němž žalovaný sděloval stěžovateli, že ve věci již bylo rozhodnuto a v němž bylo uvedeno, že jeho přílohou má být právě napadené rozhodnutí. Z doručky k uvedenému sdělení však neplyne, že by skutečně jako příloha bylo napadené rozhodnutí spolu se zásilkou zasláno, přitom sdělení žalovaný doručoval přímo žalobci do jeho datové schránky, kde si ji stěžovatel vyzvedl dne 23. 8. 2024. Z obsahu správního spisu tudíž nevyplývá, že se stěžovatel kdykoliv před 25. 4. 2025, kdy mu žalovaný poskytl napadené rozhodnutí (viz odst. [18]) seznámil s jeho obsahem.

[25] Na právě uvedeném nemůže ničeho změnit ani skutečnost, že stěžovatel nepopírá, že mu (jeho zmocněnkyni) byla do domovní schránky vhozena výzva k vyzvednutí zásilky. Současně totiž tvrdil, že k této výzvě nebylo připojeno poučení a z výzvy ani nebylo zřejmé, že odesílatelem uvedené zásilky byl právě žalovaný (což je nesporné), tedy že se mělo jednat o doručování napadeného rozhodnutí.

[26] Krajský soud svoje závěry založil mimo jiné na tom, že stěžovatel nepřinesl vlastní věrohodnou skutkovou verzi, která by byla způsobila doručení a údaje na dodejce zpochybnit. Poukázal na to, že v žalobě ve vztahu k zpochybnění údajů na dodejce pouze obecně uvedl, že dodejka neproказuje faktické doručení zásilky. Nejvyšší správní soud však na rozdíl od krajského soudu má za to, že pokud předmětem jeho posouzení byla toliko otázka materiálního doručení napadeného rozhodnutí za účelem úvahy o včasnosti podané žaloby, pak takové stěžovatelovo tvrzení bylo dostatečné a způsobilé k tomu, aby se krajský

pokračování

soud zabýval otázkou, zda se stěžovatel (jeho zmocněnkyně) s obsahem zásilky skutečně seznámil a kdy se tak stalo. Jak již uvedeno shora, krajský soud to nesprávně nepovažoval za podstatné.

[27] Nejvyšší správní soud přes shora uvedené nevylučuje, že v dané věci mohlo být napadené rozhodnutí materiálně doručeno tak, jak dovodil krajský soud. K tomuto závěru by však mohl krajský soud dospět teprve poté, co by k této otázce vedl dokazování (např. výsledkem poštovní doručovatelky či jakkoliv jinak). Pokud však k této otázce žádné skutečnosti nezjišťoval a vyšel pouze z obsahu správního spisu a údajů na dodejce, nehledě na to, že z ničeho nevyplývalo, že stěžovatel (jeho zmocněnkyně) měl možnost se s obsahem zásilky prokazatelně seznámit, pak je jeho závěr o tom, že napadené rozhodnutí bylo zmocněnkyni stěžovatele materiálně doručeno prostým vhozením zásilky do její domovní schránky již dne 22. 7. 2024, předčasný, tudíž i nesprávný.

[28] Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že krajský soud pochybil, pokud dovodil, že žaloba podaná dne 25. 6. 2025 byla opožděná na základě toho, že považoval napadené rozhodnutí za doručené v materiálním smyslu zmocněnkyni stěžovatele dne 22. 7. 2024 vhozením do domovní schránky a že lhůta k podání žaloby uplynula již dne 23. 9. 2024. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. tudíž byl naplněn.

[29] Krajský soud se v dalším řízení bude opětovně zabývat tím, zda bylo napadené rozhodnutí stěžovateli (jeho zmocněnkyni) materiálně doručeno dříve než 25. 4. 2025, kdy se s napadeným rozhodnutím prokazatelně seznámil. V závislosti na závěru o této otázce opětovně uváží o včasnosti žaloby. Bude přitom důsledně vycházet z toho, že k závěru o doručení napadeného rozhodnutí v materiálním slova smyslu je třeba, aby se stěžovatel (jeho zmocněnec) prokazatelně s obsahem zásilky seznámil. V návaznosti na závěr o této otázce opětovně posoudí splnění podmínek řízení (zejména včasnost žaloby). Bude-li mít podmínky řízení za splněné a nevystane potřeba jiného postupu v řízení, bude se žalobou zabývat v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů a rozhodne o věci samé.

VI.

[30] Nejvyšší správní soud s ohledem na důvodnost kasační stížnosti napadené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení podle § 110 odst. 1 části věty první před středníkem s. ř. s. V něm je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[31] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejso** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. února 2026

Mgr. Petra Weissová

předsedkyně senátu